

Sentencja

Artykuł 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „odległości” obejmuje, w przypadku połączeń lotniczych obejmujących loty łączone, wyłącznie odległość między pierwszym miejscem odlotu a miejscem docelowym, która powinna zostać obliczona w oparciu o metodę ortodromiczną, i to bez względu na rzeczywiście przebytą trasę.

(¹) Dz.U. C 53 z 20.2.2017

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 10 sierpnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam – Niderlandy) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko Tadasowi Tupikasowi

(Sprawa C-270/17 PPU) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych — Europejski nakaz aresztowania — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Procedury przekazywania osób między państwami członkowskimi — Przesłanki wykonania — Podstawy fakultatywnej odmowy wykonania — Artykuł 4a ust. 1, dodany decyzją ramową 2009/299/WSiSW — Nakaz aresztowania wydany do celów wykonania kary pozbawienia wolności — Pojęcie „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie” — Zainteresowany, który stawiał się osobiście na rozprawie w toku postępowania w pierwszej instancji — Postępowanie odwoławcze obejmujące ponowne badanie sprawy pod względem merytorycznym — Nakaz aresztowania, który nie zawiera żadnej informacji umożliwiającej zweryfikowanie, czy w toku postępowania odwoławczego przestrzegano prawa osoby skazanej do obrony)

(2017/C 374/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Tadas Tupikas

Sentencja

Jeżeli wydające nakaz państwo członkowskie przewidziało kilkuinstancyjne postępowanie karne, w ramach którego mogą zatem być wydane kolejne orzeczenia, przy czym co najmniej jedno z tych orzeczeń było zaoczne, pojęcie „rozprawy, w wyniku której wydano orzeczenie”, w rozumieniu art. 4a ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że dotyczy ono tylko tej instancji postępowania, która zakończyła się wydaniem orzeczenia prawomocnie rozstrzygającego kwestię winy zainteresowanego oraz wymierzonej mu kary, takiej jak kara pozbawienia wolności, po przeprowadzeniu ponownego badania sprawy pod względem merytorycznym zarówno co do faktów jak i co do prawa.

Postępowanie odwoławcze, takie jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym, objęte jest co do zasady tym pojęciem. Jednakże do sądu odsyłającego należy upewnienie się, że posiada ono wyżej wymienione cechy.

(¹) Dz.U. C 277 z 21.8.2017.